

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αύθεντική χειρογραφή της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλβανικού βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η άναδημείευσίς]

ΣΤ'.

Η σκέψη αυτή έκανε τον 'Αλέξανδρο ν' αγωνιά. Να μην μπη στην τραπεζαρία; Κακό κι' δλεθρίο. Θα ανησυχούσαν περισσότερο οι γονείς του και θα τον άνα-

ζητούσαν παιτού. Κι' όταν τον εύρισκαν τρυπωμένο κάπου, δεν θα γλύτωνε τις παρατηρήσεις, εκ μέρους της μητέρας του, πού πάντων.

Τό καλύτερο λοιπόν πούχε να κάμη, ήταν να μπη στην τραπεζαρία, βρίσκοντας συγγενούς μία δικαιολογία, για ν' αποφυγή την «κατασά» που τον περιέμενε.

Καί τη δικαιολογία αυτή, δεν άργησε να την βρή... 'Αφού σκέφτηκε κάποση ώρα, ή παιδική, άδεια κι' άφελής μορφή του φάτιστηκε από ένα χαμογελο ίκανοποίησας.

—Θαύμασια!... φιδύριες. Θά τους παίξω ένα ώρατο παιχνίδι. Καί χωρίς να διστάσω πειά, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην τραπεζαρία, όπου εγεμμάτιζαν οι γονείς του.

Πώς ζήτηκε όμως; 'Εντέλως άνώριστος. 'Εκούσανε από τό ένα πόδι και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή πιο τραγική γκριμάτσα. Μόλις τον είδαν σ' αυτή την κατάστασι οι γονείς του άνησχησαν.

—'Ημίσ ταοκιάτικες, 'Αλέξανδρε; τού είπε ο Κωνσταντίνος. —'Η Σοφία σηκώθηκε άμέσως επάνω κι' έτρεξε κοντά του:

—Τί έχεις, παιδί μου; τόν ρώτησε. Τί έπαθες;

—Δέν είνε τίποτα σπουδαίο, άπάντησεν ο 'Αλέξανδρος. 'Αλλά πονά, πονά πολύ...

—Πού πονείς;

—Νά, εδώ, στό γόνα...

—'Επεςες και χτύπησες;

—Ναί... Έπεςα και χτύπησα.

—Πώς... Πού... Γιατί δέν προσέχεις, 'Αλέξανδρε; Σου είπαμε χίλιες φορές να προσέχεις. Θα σκοτωθής καμιά ώρα, μ' αυτό τό εύλογημένο τό αυτοκίνητο...

—Ναί... ναί...

—Φταίει τό αυτοκίνητο.

—Δέν ξέρεις τί λές, 'Αλέξανδρε. Φταίς εσύ. Φταίς εσύ, γιατί δέν προσέχεις καθόλου...

—Φυσικά...

—Τό όμολογείς;

—Φυσικά... φταίω κι' εγώ... ώχ!... άχ!...

—Πονείς;

—Ναί. Πονά φρικτά.

—Νά πός άμέσως να πλαγιάσής, τού σύστησε ή Σοφία. Καί τοιμιάς κάτι στό κρεβάτι σου.

—Ναί... θέβαινα. 'Ετσι λέω κι' εγώ...

—Καί θα πω να σοβ τρώω τό πόδι ή να σοβ βάλλω καμιά κομπρέσσα.

—'Οχι τώρα, γιατί πονά. 'Αργότερα...

'Ετσι ο 'Αλέξανδρος γλύτωσε την «κατασά», άπέφυγε τις παρατηρήσεις, ξεπίλωσε στό κρεβάτι του, άναπαύθηκε και κοντά τό θράδυ σηκώθηκε φρέσκος-φρέσκος.

Τό πόδι του είχε γίνει καλά, από μεταξύ αυτό, κατά τρόπον θαυματουργό κι' ανεξήγητο.

Τό αυτοκίνητο, τό σωφάριμα ήταν ένα από τά σπόρ που άγαπούσεν εξαιρετικά και ή θεοποιός Μάνου. Μ' άλλους λόγους, ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος είχε βρή στην κόρη του σταυράρου Πέτρου Μάνου, τό συμπληρωμά του, τό άλλο εγώ του. Έγαν κι' οι δύο τό ίδιον γούστα, τις ίδιες επιθυμίες. 'Ότι ήταν για τόν ένα χαρα κι' άπόλαυσις, ήταν και για τόν άλλο.

'Όπως μάλιστα θα δηγηθώμεν παρακατω, όταν ο 'Αλέξανδρος είδε τό αίσθηματικό του όνειρο να πραγματοποιήται, όταν ή θεοποιός 'Ασπασία Μάνου έγινε σύζυγος του, σύντροφος της ζωής του, στις πιο κρίσιμες και δραματικές στιγμές τού όιου του, της χάρισε ένα μικρό αυτοκίνητο.

Και ή πριγκίπισσα 'Ασπασία, έκανε μ' αυτό μακρινούς περιπάτους στό περί τού Τατοίου.

Μέ τό αυτοκίνητο αυτό—τό δώρο τού λατρευτού της συζύγου—έφυγε—όπως θα σάς δηγηθώμεν έκτενώς στό σχετικό σημείο—την ήμέρα τού δυστυχήματος τού 'Αλεξάνδρου, για την Κηφισσιά, όπου έπρόκειτο να έπισκεφθή την άδελφή της, κυρίαν Ζαλοκώστα, ή οποία ήταν άρρωστη. Κι' όταν εύρίσκει στό Τατό, δδηγούσα μόνη τό κομψό της αυτοκίνητακι, έπληροφόρηθη τό κακό που συνέβη και τό όποιο έστοίχισε τή ζωή τού Βασιλέως συζύγου της...

Πρίν ξαναγυρίσουμε ετή σειρά της δηγησέως μας, πρέπει να σάς δηγηθώμεν ένα άκμη, από τά πολλά άνεκδοτα τού άειμνήστου και πολυκλαυστου 'Αλεξάνδρου.

Πρόκειται περί ενός άνεκdotu, τό όποιο δείχνει καθαρά τη μεγάλη κλεισι τού πρίγκηπου για τά σπόρ άφ' έτέρου και τη συνικητική του άπλότητα και καλωσύνη άφ' έτέρου.

'Όλ' αυτά τά άνεκδοτα θα γίνουν σαφώς, ότι ο τίτλος τού Πρίγκηπος και τό επαχθές θέρος τού Στέμματος, δεν ήταν καθόλου εύχάριστα στον 'Αλέξανδρο.

'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος δεν ένδιαφερόταν παρά μόνον για την γαληνή και την ξεγλοισιά, την όποια άπολαμβάνει κάθε άνθρωπος.

Κι' όταν έλεγε στην λατρευτή του 'Ασπασία: —«Την καρδιά σου και μία καλή!»—δέν επανελάμβανε άπλώς, χωρίς να την αισθανάται την ρομαντική αυτή φράσι τών παλαιών μυθιστορημάτων. 'Ελεγε τή άλήθεια, μιλούσε με την καρδιά του. 'Η αλική έθμοτυπία τόν ξεενούριζε, τόν συνέτριβε. Τόν τραβούσε περισσότερο, άπλότα, ή έξοχή. Καί θ' άλλαζε πρόθυμα, άν τού ήταν δυνατόν, και τόν τίτλο και τά καλά τού πρίγκηπος με μία ζωή ήσυχου κι' άπλοική, γεμάτη ευτυχία και γαλήνη...

Και την ευτυχία του, τού άρκοϋσε ή άγαπημένη του 'Ασπασία, ή «Μπίκα του», όπως την έλεγε χαιδευτικά.

Και τώρα τό άνεκdotu, ένα από τά ώραιότερα και πλέον χαρακτηριστικά τού 'Αλεξάνδρου:

'Όταν ο 'Αλέξανδρος ήταν βασιλεύς, είχεν εκδράμει μία μέρα με τό αυτοκίνητό του στό περίε τόν 'Αθηνών, 'Αεαφνα, σ' έναν έξοχικό δρόμο, τό αυτοκίνητο έπεσε σέ μία λακκούβα, γεμάτη θρόχινο λασπόνερο.

'Ο 'Αλέξανδρος πήδησε άμέσως κάτω και άρχισε να σπρώχνη τό αυτοκίνητο, για να τό θγάλη άπ' τό λάκκο. Μά ο ένας τροχός ήταν για καλά χωμένος στη λάσπη και δέν μετεκινείτο καθόλου.

'Ιδρωμένος και ξεναμμένος ο 'Αλέξανδρος, ξεακολουθούσε τή δουλειά του, όταν φάνηκε νάρχεται από μακριά ένας χωριάτης.

'Ο χωριάτης αυτός έφτασε κοντά στό μέρος που θρικόταν τό αυτοκίνητο και σταμάτησε. 'Ανεγνώρισε τόν βασιλέα και άσπίσει, θλέποντάς τον στό γάλι που θρικόταν.

Πραγματικός ή Α. Μεγαλειότης ήταν μουσικίσι στον ιδρώτα. Συγγρνώως άρχισε να μιλοθρέχη...

Τότε πειά ο χωριάτης δέν κρατήθηκε.

'Εθγαλε τό καπέλλο του και είπε με σεβασμό στό βασιλέα: —Μεγαλειότατε, δέν αφήνεται τ' αυτοκίνητο να πάη να χαθί... Θά κρουολογήσετε έτσι πούσαστε μουσικίσι στον ιδρώτα, Μεγαλειότατε!...

—Βρή σύ, δέν αφήνεις κάτω τό Μεγαλειότατο, τού φώναξε ο 'Αλέξανδρος, και νάρθης να βοηθήσης να ξεκολλήσουμε τό άμαδί;

'Ο χωρικός τάχασε.

Δέν περίμενε μία τόσο άπότομη και ντόμπρα άπάντησι. Σύνηρε όμως γρήγορα, πλυσάσε, θοήθησε τό βασιλέα κι' έτσι έθγαλαν τό αυτοκίνητο άπ' τό λάκκο, στον όποιο είχε πέσει...

Ξαναγυρίζουμε τώρα στην άφήγησή μας. 'Ο σταυράρης Πέτρος Μάνος έθεώρησε τιμητικήν και γι' αυτόν και για την οικογένειά του, την παράκλησι που τού έκανε

'Ο Βασιλεύς 'Αλέξανδρος (Σκίτσο τού κ. Νούρη)

ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, Σύστησε στίς κόρες του νά πηγαίνουν συχνά στο παλάτι κ' ἔτσι ὁ Ἀλέξανδρος κ' ἡ Ἀσπασία θλε πούταν πειρα συχνότατα.

Ἄλλα καί σέ διάφορα ἀριστοκρατικά σπιτία τῆς πρωτεύουσῃ συνέβαινε νά συναντιῶνται συχνά, σέ γορῶδες καί σέ τραγία. Μπορεί μάλιστα νά πῆ καιεῖς—χωρίς τὴν ἐλαχιστὴν ὑπερβολὴ—ὅτι πολλὰς Ἀθίδες οἰκοδεσποῖνες, ξερνοῦσας τὴν μεγάλην ομιχιάδα τοῦ πρίγκηπος γιὰ τὴν δεσποινίδα Μάνου, ἐφροντίζαν νά τοὺς καλοῦν καί τοὺς δυὸ στίς συγκεντρώσεις των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἔβλεπε καθημερινῶς σχεδὸν τὴν διδα Ἀσπασία. Τὴν σύστησε μάλιστα στὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο, ὁ ὁποῖος ἐξετίμησε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν τὴν χαριτωμένη Ἀθίδα, ἡ ὁποία δὲν ἐστερεῖτο καιμῖσος ἀρετῆς, ἀπὸ ἐκείνης πού στολίζουν μιά κόρη καί τὴν κάνουν νά ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες καί νά εἶνε πρώτη, μέσα στίς πρώτες.

Ποῦ συνεδῆθη ἔπισης ἡ Ἀσπασία Μάνου καί μετὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου, τὴν ἀγγελικὴν πριγκήπισσα Ἐλένη.

Δὲν ἔμοιαζαν θέβαια οἱ χαρακτῆρες των.

Ἡ πριγκήπισσα Ἐλένη ἦταν ἐκ φύσεως δελεῖ καί συνεσταλμένη.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου ἦταν ἀντιθέτως θαρραλέα, ἀρενωπῆ, ὀρηκτικῆ, κόρη τοῦ πατέρα τῆς.

Εἶχαν μολαταῦτα κ' ἡ δυὸ καλὴ καί τρυφερὴ καρδιά. Τῆς ἔκανε ἡ καλωσύνη, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τῆς καρδίας των. Τῆς ἔκανε ἡ ἀγάπη των πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο.

Ἡ Ἐλένη, ἐλάτρευε τὸν ἀδελφὸ τῆς.

Ἄλλὰ καί ἡ Ἀσπασία Μάνου ἐγαπόσεν ὑπερβολικά. Κι' ὡς ἐκρῦθε τὴν ἀγάπη τῆς αὐτὴ ἀπὸ τὸν πρίγκηπα, ἀπὸ παρθενικὴ συστολή, δὲν τὴν ἐκρῦθε κ' ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἐβλεπε συνεπῶς ἡ Ἐλένη μετὰ συμπάθεια τὸ εἰδύλλιο πού εἶχε ἀρχίσει μεταξύ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καί τῆς ὠραιας Ἀθίδος κόρης.

Καί ὁ Ἀλέξανδρος ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησι, τὴν θερμὴν φιλία πού ἔκανε τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τὴν Ἀσπασία Μάνου. Περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ, ἀγαποῦσεν ὁ πρίγκηψ τὴν Ἐλένη. Τὴν ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς. Καί συχνά συνουλοῦσαν μαζί γιὰ τὴν δεσποινίδα Μάνου:

—Πῶς σοὺ φαίνεται ἡ δεσποινὴ Ἀσπασία; ρωτοῦσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ Ἐλένη χαμογελοῦσε μετὰ καλωσύνη κ' ἀπαντοῦσε.

—Εἶνε πολὺ καλὴ. Εἶνε περισσότερο ἀπὸ καλὴ. Εἶνε ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες τίς δεσποινίδες τῶν Ἀθηνῶν, πού γνῶρισα ἐκ τῶσρα.

—Τὸ λές εὐκρινῶς αὐτὸ, Ἐλένη;

—Καί θέβαια εὐκρινῶς μιλοῦ. Ἐκτιμῶ κ' ἀγαπῶ ἀπεριόριστα τὴν δεσποινίδα Μάνου. Ἡ καλωσύνη τῆς κ' ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τῆς εἰνε χαριόματα πού δὲν ὑρίσκονται εὐκόλα σέ μιά νέα καί μάλιστα σήμερα Καί σύ, Ἀλέξανδρε;

—Τί ἐγώ, ρωτοῦσεν ὁ Ἀλέξανδρος κοκκινίζοντας.

—Τί γνώμη ἔχεις σχηματίζει γιὰ τὴν δεσποινίδα Ἀσπασία;

—Ἐγὼ τὴ γνώμη πού ἔχεις καί σύ γι' αὐτὴ. Εἶνε ἀνεκτίμητη.

—Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀναμφιβόλως.

—Γι' αὐτὸ ἀλλοῦτε προτιμῶ τὴ συντροφία τῆς, ἀπὸ κάθε ἄλλῃ συντροφία.

—Τὸ θέλω...

—Καί τὸ ἐγκρίνειτε φυσικά.

—Μ' ὄλη μου τὴν καρδιά, Ἀλεξάνδρε.

—Ἀφοῦ λοιπὸν συμφωνοῦμε ἀπολύτως, πάνω στὸ ζήτημα αὐτό, θά παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα Ἀσπασία νάρχηται πιὸ συχνά νά μᾶς θλέπη. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

—Κι' ἀκόμη...

—Λέγε τὴ σκέφι σου.

—Θά παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα Μάνου νά δεχτῆ νά μᾶς συνουδῆ στούς περιπάτους μας, στίς ἐξοχές. Τῆς ἀρέσουν πολὺ ἡ ἐκδρομῆς. Ἐτοί θάμαστε ἐνα ταριστὸ τρίο. Τί λές, Ἐλένη;

—Συμφωνῶ ἀπολύτως μετὰ τὴν γνώμη σου.

—Σ' εὐχαριστῶ! Εἶσαι πολὺ καλὴ! Εἶσαι μιά ἀνεκτίμητη ἀδελφοῦλα!...

Πραγματικῶς, ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος συναντήθηκε μετὰ τὴν διδα Μάνου, μετὰ τὴν παραπάνω συνομιλία πού εἶχε μετὰ τὴν πριγκήπισσα Ἐλένη, τὴν ἐκάλεσε γιὰ τὴν ἐπομένη, νά κάμουν ἕνα περίπατο στίς περὶ τῆς πρωτεύουσῃς.

Ἡ δεσποινὴ Ἀσπασία δέχτηκε πρόθυμα.

Κι' ἔτσι, ἄλλοτε τοῦ πρωί κ' ἄλλοτε τοῦ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς ἔβουγαν κ' οἱ τρεῖς γιὰ τὴν ἐξοχὴ.

Ἡ ἐκδρομῆς αὐτές, στίς ὁποῖες ἐλαμβάνανε συχνά μέρος καί ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀσπασίας, ἦσαν μιά ἀπ' τίς μεγαλειότερες ἀπολαύσεις των. Χρησιμοποιοῦσαν σ' αὐτές ἄλλοτε ἀμάξι κ' ἄλλοτε ἄλογα. Ἀρκετὸς φορές ὁμῶς ἔβουγαν καί πεζοί. Ἡ πεζοπορία στούς Ἀττικοὺς κάμπους ξετρελλάνει τὸν πρίγκηπα Ἀλέξανδρο καί τὴν Ἀσπασία, τῶν ὁποίων ἡ ἀντοχὴ ἦταν ἀκατάβλητη. Μόνον ἡ πριγκήπισσα Ἐλένη κουραζότανε συχνά καί τότε ἀναγκάζοντοσάν νά σταθμεύουσάν κάπου γιὰ νά ξεκουραστῆ.

Πόσο εὐχάριστα καί πόσο γοηγῶρα περιόσταν ἡ ὄφρα στίς γραφικὰς Ἀττικὰς ἐξοχές!... Ἐμάζεσαν ἀγριοπούλας, περιδασάσαν κάτω ἀπὸ τὰ πεῖκα, ἀπολαμβάναν ἀπληθῶσας τὴν χάρα καί τὴν ξεγνοιασιά τῶν ὄρων αὐτῶν.

Τὸν Ἀλέξανδρο ἰδίως τὸν μεθοῦσε κυριολεκτικῶς ἡ ἀνοιχτὴ, ἡ ἀπεραντὴ φύσις. Ἐκεῖ ἔξω γινόταν παιδί.

—Ἐδὼ πέρα καταλαβαίνω ὅτι ζῶ, ἔλεγε. Ἐδὼ δὲν ὑπάρχει ἔθνημοτυπία, δὲν ὑπάρχει πρωτόκολλο... Τὰ πεῖκα στέκουν ὅπως τοὺς ἀρέσει, κουνουνοὶ τὰ κλαδιά τους, ὅπως τοὺς γουστᾶρει, τὰ πουλιά πετοῦν ἐλεύθερα καί κελαιδῶν καί σφουρίζουν χωρὶς νά γουν ἀνάγκη μουσικοῦ τετραδίου. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, στὰ πρόσωπα κλαδιά, εἶνε σπῆμένες ἕνα σωρὸ βροχητρες. Δὲν ὑπάρχει μαστροπία. Οὔτε καί χρειάζεται ἀλλοῦτε. Ὅλα γίνονται ἐλεύθερα καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε καί τόσο ὠραία! Δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινὴ Ἀσπασία;

—Μάλιστα, ὕψηλότατε. Ἐχετε μεγάλο δίκιο, ἀπαντοῦσε ἡ δεσποινὴ Μάνου.

—Εἶπατε πού μιλάει σάν ποιητῆς; ἔλεγε γελοῦσας μετὰ τὴν καρδιά τῆς ἡ πριγκήπισσα Ἐλένη.

—Τὸν ἐμπνέει ἡ φύσις, ὕψηλότατε, ἐξηγοῦσε ἡ Ἀσπασία.

—Μόνον ἡ φύσις; μίθωριζε ὁ Ἀλεξάνδρος.

Κι' ἔνα ἑλαφρὸ κοκκίνισμα ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό τους, τὸ πρῶτο ρόδιμα τῆς ἐρωτικῆς συστολῆς...

Κατὰ τίς ἐκδρομῆς αὐτές, ὁ πρίγκηψ, σάκις συναντοῦσε χωρικοὺς, στεκόταν καί μιλοῦσε μαζί τους, μ' ἐνδιαφέρον καί καλωσύνη.

Οἱ χωρικοὶ δὲν τὸν ἐγνώριζαν. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν εὐχαριστοῦσε. Ἄκουγε ἀπ' τὸ στόμα τους τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁποία δὲν συναντᾶ ποτὲ καιεῖς, μεταξύ τῶν αὐλικῶν κύκλων.

Οἱ χωρικοὶ μιλοῦσαν ἐντόμπρα, ἔλεγον τὰ θέσανά τους, τίς σκέψεις των, τίς ἐλπίδες των. Κι' ὁ πρίγκηψ τοὺς ἀκούε μετὰ προσοχὴ.

Μιά μέρα, ὁ Ἀλέξανδρος σταμάτησε στὸ δρόμο, ἔξω ἀπ' τὸ Μαροῦσι, ἕνα γεροντάκο, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε σὸ χέρι του διὸ καλὰ θάνα, οκεπασμένα μετὰ πρᾶσινα φύλλα.

—Τί ἔχεις καί μέσα, γερο; τὸν ρώτησε.

—Κούμαρα, ἀφέντη μου, ἀπάντησε ὁ γέρος.

—Κούμαρα; Καί ἀπὸ πού τὰ φέρνεις; Ἀπ' τὸν κῆπο σου;

—Ὁ πρίγκηψ ἤθελε φαίνεται ν' ἀστειωθῆ.

—Ὁ χωρικός δὲν τὸ κατάλαβε. Κι' ἀπάντησε ἀπορῶν καί ἐξοστάμενος:

—Ἀπ' τὸν κῆπο μου; Τί λές, ἀφεντικό, Ξενοσ θέσαι, φαίνεται!...

—Γιατὶ ἔξενος;

—Ἄμ' ἀν ἦσουν ντόπιος θάξερεις πῶς τὰ κούμαρα δὲν θγαίνου στὰ περιβόλια.

—Ἄλλὰ πού θγαίνου, μπαρμπά;

—Στὰ θουά, παιδί μου. Γεμάτη εἶνε ἡ Πεντέλη ἀπὸ δαῦτα.

—Καί ποῖς τὰ ρῦφεθε ἔκει;

—Ποῖς λέει; Ὁ ἀφέντης ὁ Θεός, γιὰ τὰ πουλιά καί τοὺς ἀνθρώπους.

—Καί τὰ τρῶνε οἱ ἀνθρώποι;

—Ἄκουός λείει τὰ τρῶνε! Καθε μέρα καταθεβαίνου στὴν Ἀθῆνα, μετὰ τὸ δυὸ αὐτὰ καλὰ θάνα γεμάτα καί τὰ ξεπουλάω. Τὰ τρῶνε ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν καιρὸ καί κέφι ν' ἀνέθουν στὰ

Ὁ ἀείμνητος Ἀλέξανδρος, ὅταν ἦταν βασιλεὺς (Φωτογραφία ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖο τῆς πριγκήπισσας Ἀσπασίας)

καταθάρρα, να τὰ μαζέψουν.

—Κ' εἶνε νόστιμα;
 Ὁ γέρος ἄρχισε νὰ ὑποφιαζεται, πὼς ὁ νέος πού τοῦ μίλου-
 σε ἀστειούτανε. Τὸ ἔρριξε λοιπὸν κι' αὐτὸς στ' ἀστείο.

—Ἄν εἶνε νόστιμα, ρώτησε; εἶπε στὸν πρίγκηπα.
 Καὶ καρφώνοντας τὸ πονηρὸ, χωριάτικὸ θλέμμα του πάνω
 στὴ δεσποινίδα Μάνου, πρόσθεσε:

—Εἶνε πολὺ νόστιμα, ἀφέντη μου. Κόκκινα καὶ νόστιμα σὺν
 τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας ἀπὸ δῶ.

Ἡ δεσποινὶς Μάνου κοκκίνισε.
 Κ' ἡ πρίγκηπισσα Ἐλένη τὸ ἴδιο.
 Ὁ Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ γελάει μὲ τὴν καρδιά του. Τοῦ ἀ-
 ρεσε ἡ παρομοίωσις τοῦ χωρικιοῦ. Καὶ κυττάζοντας τὰ δροσε-
 ρὰ, κόκκινα κούμαρα, συμπλήρωσε τὴν ποιητικὴ σκέψι του
 γέρο:

—Ναί, μπάμπια, ἔχεις δίκιο. Κόκκινα καὶ δροσερὰ καὶ νό-
 στιμα σὺν τὰ χεῖλη ἐκέινε πού ἀγαποῦμε! Κάθε κούμαρο κί
 ἓνα φέλι. Τὸ φέλι ἑνσαρκωμένο σὲ φρούτο. Πές μας λοιπὸν, πῶ-
 σα θές γιὰ τὸ ἓνα καλάθι τῶν φιλιῶν πού πουλάς;

—Δὲν πουλάω φιλιά, ἀφεντίκο. Κούμαρα πουλῶ.
 —Τὸ ἴδιο εἶνε. Ποσα θές γιὰ τὸ ἓνα ἢ μάλλον καὶ γιὰ τὰ δύο
 καλάθια;

—Πέντε δραχμὲς τὸ καλάθι. Στὴν Ἀθήνα κερδίζω πιὸ πολ-
 λά, μὰ ἀφοῦ πρόκειται νὰ μὲ θγαλέτε ἀπ' τὸν κόπο, πάρτε καὶ
 τὰ δύο καλάθια μὲ δὺο τάλληρα.

Ὁ πρίγκηψ ἔβγαλε κι' ἔδωσε στὸ γέρο δέκα δραχμὲς. "Υ-

στερα ἀνοίξε τὸ
 μαντήλι του κι'
 ἄδειασε μέσα τὰ
 κούμαρα τοῦ ἑνὸς
 καλάθιου.

—Καὶ τ' ἄλλο
 καλάθι; ρώτησε ὁ
 γέρος.

—Αὐτὸ σοῦ τὸ
 χρῆζομε, τοῦ ἀ-
 πάντησεν ὁ πρίγ-
 κηψ. Μὰς φτάνει
 τὸ ἓνα.

—Μὰ τὸ πληρῶ-
 σαιτε ὡστόσο.

—Δὲν πειράζει.
 Κράτησέ το.

Τότε θὰ κατέ-
 θω στὴν Ἀθήνα
 νὰ τὸ πουλήσω κι'
 αὐτὸ, εἶπε ὁ γέ-
 ρος.

—Ὅχι δά, τὸν
 διέκοψε ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος. Γιατί νὰ
 κάης τόσο δρό-
 μο; Νά, πάρε ἄλ-
 λο ἓνα τάλληρο
 καὶ γύρισε στο
 σπίτι σου.

Ὁ γέρος κατευ-
 χαριστήθηκε. Πῆ-
 ρε τὸ τάλληρο καὶ
 γύρισε γιὰ τὸ χω-
 ριὸ του. Τὴν ἴδια
 στιγμή, ἡ δεσποι-
 νὶς Μάνου εἶπε
 στὸν Ἀλέξανδρο:

—Ἐκάματε πρῶτες τάξεως φάνιο, Ὑψηλότατε!

Ὁ χωρικός πού δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ παρά λίγα θήμα-
 ἄκουσε τὸ Ὑψηλότατε καὶ στάθηκε. Κυττάζε καλά-καλά τὸν
 πρίγκηπα καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, εἶπε συγκινημένος:

—Ἄμ' κάτι κατ'ἀλαθα δά, πρίγκηπά μου...

—Τί κατ'ἀλαθες, γέρο; ρώτησε χαμογελώντας ὁ Ἀλέξανδρος.
 —Τὶ θὰ πῆ τί κατ'ἀλαθα; Νά, σὺν νὰ μάνεψα πὼς εἶσαι ἀπ'
 τῆ γενιά τοῦ Βασιλῆα μας. Τοῦ μοιάζεις κιόλας τοῦ πολυχρο-
 νεμέου. Εἶσαι λεβέντης κι' ἀνοιχτοχέρης σὺν καὶ κείνον. Ὁ
 Θεὸς νὰ σοῦ δῖνη, πρίγκηπά μου, ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ καλὴ σου
 καρδιά...

Ὁ Ἀλέξανδρος συγκινηθῆκε.
 —Εὐχαριστῶ, γέροντα, ἀπάντησε.

Ὁ γέρο-χωρικός ἔβγαλε τὴ σκούφια του, χαίρησε κι' ἄρ-
 κισε ν' ἀπομακρυνεταί. Πάλι ὅμως στάθηκε σὲ λίγο. Καὶ ἐ-
 αναγυρίζοντας, κυττάε μιά τὸν πρίγκηπα, μιά τὴ δεσποινίδα
 Μάνου καὶ φώναξε, μὲ τὴ θραχνή, γεροντικὴ του φωνή:
 —Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώση ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ καλὴ σου καρδιά.
 πρίγκηπά μου!

Ὅταν ὁ χωρικός ἀπομακρύνθηκε, ὁ πρίγκηψ πρόσφερε ἀπο-
 τὰ κούμαρα ποχῆ ἀγοράσει στὴν πρίγκηπισσα Ἐλένη καὶ στὴ
 Ἰδιὰ Μάνου.

—Τὶ μωρὸ φρούτο! εἶπε. Ἀλλὰ καὶ πόσο περιφρονήμενο!...
 Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ καταλάβω τὴν ὑπεροχὴ τῆς φρούλας.
 Γιατί εἶνε καλύτερη ἀπ' τὰ κούμαρα; Πρόκειται ἀσφαλῶς περ-

παρεξηγήσεως. Συνηθίζομε νὰ μὴν ἐκτιμοῦμε ὅ,τι εἶνε ἀφθο-
 νο, ὅτι μὰς δίνει ἡ φύσις μ' ἀπλοχεριά...

Πολλὲς φορές ἐπίσης, κατὰ τὶς ἐκδρομὲς αὐτές, ὁ πρίγκηψ
 κ' ἡ συντροφία του συναυτοῦσαν μικροὺς κυνηγοὺς πουλιῶν,
 ποστῆταν δίχτυα καὶ ἰζόβεργα κι' ἔπιαναν καρδερῖνες, φλώ-
 ρους κι' ἄλλα ὠδικὰ πουλάκια τῆς Ἀττικῆς ἐσοχῆς.

Τὸ θέαμα τῶν σκληθωμένων λογιῶν-λογιῶν πουλιῶν, μέσα σὲ
 στενά κι' ἄβολα κλουθιά στενωγοῦσε κι' ἐξώργισε τὸν Ἀ-
 λέξανδρο. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν πρίγκηπισσα Ἐλένη
 καὶ μὲ τὴν δεσποινίδα Μάνου.

—Αὐτοὶ οἱ μικροὶ πουλοπιᾶτες, ἔλεγε ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἔ-
 χουν καρδιά, δὲν εἶνε καθόλου τρυφεροί, μ' ὄλη τὴ μικρὴ τους
 ἡλικία.

Ἐπενέβαιναν τότε ἡ πρίγκηπισσα Ἐλένη καὶ ἡ δεσποινὶς Μά-
 νου. Καλοῦσαν τοὺς μικροὺς κυνηγοὺς καὶ τοὺς ρωτοῦσαν πῶ-
 σα χρήματα θέλουν γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν τὰ πουλιά.

—Μὲ τὸ κλουθί; ρωτοῦσαν οἱ πονηροὶ μικροί.

—Ὅχι, ἀπαντοῦσε ἡ πρίγκηπισσα Ἐλένη. Χωρὶς τὸ κλουθί
 τους.

—Μὰ πού θὰ τὰ θάλετε;

—Αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει.

Κατέληγαν τέλος σὲ συμφωνία, ἡ πρίγκηπισσα ἔπαιρνε τὰ
 πουλιά καὶ τ' ἄφηνε νὰ πετάσουν ἐλευθερά.

Οἱ μικροὶ ἐμάκραν κατόπιν αὐτοῦ τοῦ πτηνοφίλου ἐκ-
 δρομῆς καὶ συχνὰ ξεφύτρωναν μπρὸς τους,

γιὰ νὰ τοὺς που-
 λήσουν τὰ που-
 λιά πού εἶχαν πιά-
 σει.

Ὁ πρίγκηψ Ἀ-
 λέξανδρος εἶχε κἀ-
 νει σχετικὲς συ-
 στάσεις τότε, στὸ
 διευθυντὴ τῆς Ἀ-
 στυνομίας, Δυστυ-
 χῶς ὅμως καμμιὰ
 φροντίδα δὲν ἐλαμ-
 βάτοε. Πὼς μπο-
 ροῦσαν νὰ κυνη-
 γοῦν στοὺς Ἀττι-
 κικοὺς κάμποσους
 γαβριάδες τῶν Ἀ-
 θηνῶν καὶ τοὺς μι-
 κροὺς χωρικοὺς
 τὸν γύρω τῆς πρω-
 τεοῦσας χωριῶν;

Συχνὰ αὐτὲς ἐκ-
 δρομῆς αὐτές ἐ-
 λάμβαναν μέρος
 κι' ἄλλα πρόσω-
 πα. Συχνὰ ἐπίσης
 ὁ Ἀλέξανδρος συ-
 νώδευε στοὺς πε-
 ριπάτους αὐτοὺς
 τῆ δεσποινίδα Μά-
 νου μόνον καὶ τὴν
 ἀδελφὴ τῆς. Ἐπέ-
 θαιναν τοῦ αὐτο-
 κινήτου του κι' ἐ-
 φευγαν γιὰ τὴν ἐ-
 σοχὴ, ἀφήνοντας
 πίσω τους τὴ σκο-
 νισμένη καὶ φλε-

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος στ' ἀποκινετὸ του μὲ τὸ ἀγαπημένο του λυκόσκυλο

γομένη θερμὴν πρωτεύουσα.

Στὸ σφαιρισμὸ, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἦταν μοναδικός, ἐ-
 πιβεβέωτος, ἀλλὰ καὶ ἀπερίσκεπτος πολλὲς φορές. Δὲν τὸν
 τρώμαε ὁ κίνδυνος. Τὰ στενά δρομῶν τῆς ἐσοχῆς, ἡ ἀπότο-
 μες στροφές, οἱ ἀπότομοι γκρεμοί, δὲν τὸν ἔκαναν νὰ σταμα-
 τῆσεν τὸν λιγυγῶδη δρόμο του.

Ἡ δεσποινὶς Μάνου ὅμως, παρ' ὄλο τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλ-
 μη τῆς, παρ' ὄλη τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν λιγγο, ἐτρέμαξε κά-
 ποτε, ἀνησυχούσε...

—Μὴν τρέχετε ἔτσι, Ὑψηλότατε, ἔλεγε στὸν Ἀλέξανδρο. Ὁ
 δρόμος εἶνε ἐλεεινός, τὰ γεφύρια εἰτοιμόρροπα, οἱ γκρεμοὶ ἀ-
 ποτόμοι. Ἄρκει τὸ παραμικρὸ λάθος, γιὰ νὰ συμθῆ τρομερὸ
 δυστύχημα...

Ὁ Ἀλέξανδρος γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του κι' ἀντὶ νὰ ἐ-
 λαττώσῃ τὴν ταχύτητα, τὴν ἤρξανε, ἔκαμνε τὸ αὐτοκίνητο νὰ
 πετᾷ!

—Ὑψηλότατε! ξεφώνιζε ἡ δεσποινὶς Μάνου.

—Τὶ συμβαίνει, δεσποινίς; ρωτοῦσεν ἀφελῶς ὁ πρίγκηψ.
 (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
 ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ
 ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ ;
 Ἀπαντοῦν ἔδει οἱ Ἕλληνες λόγιοι...νεκροὶ καὶ ζῶντες !...